కథానిక

అందమే నేరమా!

శ్రీమతి అనువికొలను పార్వతి

ఎర్రటి బస్సొకటి పేరుగాంచిన క్రిస్టన్ టీపాయింట్ వద్ద కాసేపు ఆగింది. క్రిస్టన్ బ్రెడ్డాలు కొన్ని మధ్య మధ్య పెరిగిన ఎత్తైన బల్బాల రాంతిలో నక్షత్రరాశుల్లా తళతళ మెరుస్తున్నాయి. కమ్మటి మిరపకాయ గారెల వాసన ఆ రాంత పురాంతాన్ని ఎన్నిసార్లు చూసినా అంతులేని ఆకర్షణ. మేడ మీద స్టైలిస్టు అనుకొని ఆ టీపాయింట్ రణమును నెమరువేస్తున్న మామకి ఏదో కటువైన సత్యం విరిసింది. "ఏమిటి ఇలాగా" అన్న ప్రశ్న గుండెపై అని.

ఎలాగుంటుంది? కార్తో పనిచేసి భర్త ఇంట్రాలు గిలకోసి పిల్లలిని మామకి భర్త అతగాడేగా ప్రశ్న ఎరియని లేదుగా? నా మనసే తెలియనిది కాదు. ఒక్క నిముషము నిముషంకాస్తైన నిశ్శబ్దము అలుముకొంది వారిపై మధ్య "ఎక్కడికి అంత పరిగెడుతున్నావు. అయ్యా మామా ప్రశ్నలు" అతని కంఠస్వరంలో హేళనతో మార్పుకు కలుపుగా నిపించింది మామకి శిక్షగా. మామకి నలభయిదో. నెమ్మదిగా ఇలా అంది "నాదోరికంగా క్రిస్టన్ టీపాయిలను ఇష్టపడే మనుష్యుడ్ని" అతడేలే కాని మమగాను కనుపడలేదన్నమాట హేళనగా అతనన్నమాటలు ఏనలేకపోయింది మామకి "అదేమిటండి అలా మాట్లాడుతారు స్వంత అక్క దొడలకన్నమిన్నగా చిన్నదానికి మామ కొంటాయి. అతను. అయినా నాకన్నా నాలుగేళ్ళు చిన్నవాడుకదా! అతని ఎదా మీతమనాను. ఎంతో సరదాగానుంటే మీకు ఇలా మాట్లాడ నా మనస్తత్వం" అని కళ్ళని పైటచెంగుతో మార్చాడేసి, మామకి ఒప్పుకొంది, "మాట్లాడితే కళ్ళనీళ్ళ వస్తాయి నీకు, అలా ఇరవై దగ్గర పలుకకి రోజు మీద వచ్చేపోయే జారన్ని చూడవద్దని నీ తెల్సిస్తాను చెప్పాను. ఎంమొరుకి గడేమూడ లెక్కేమిటి నీకు బాగా ఆయిన, అయినా రోడ్డుమీద పోయే సగవాళ్ళు అందరూ నీ అందాన్ని చూసి మెచ్చుకోవట్లేదుటిలే! సంతాలక్షణాలు వుంటేనా నీ కసలు. నీకు లేకపోతే సరి. ఛీ! ఛీ! నా ఎదురుగుండా" అని ఛీత్కారం చేశాడు సుందరావు.

భావమైనదనుకుంటూ కిందకు వెళ్ళిపోయింది మామకి. మామకి వెళ్ళిపోవులో ఏకోర్చు చేసుకొన్నాడు సుందరావు. గులాబిరంగు కర్టెన్లు వ్యాయామమామకి. కోలగాన్నుముఖానికి మిలమిల మెరిసే వెల్వెట్టి సోగకళ్ళు మరింత అందాన్నిచ్చాయి, సంపంగి పూవులాంటి నాసిక ఆమెది, ఆమె జుట్టుజుట్టి లేత గులాబి పెదవులు ఎప్పు చిరునవ్వులు నవ్వుతుంటే ముత్యాల్లాంటి ఆ పలువరుసన తళుక్కున మెరిసి మాయమవుతుంది క్షణాలాంగ. ఎంత దుష్టన ఆమె నొక్కుల జుట్టు అంగి వుంటుక చిరిగా ఉయ్యాలగా నుదుటుమీద బాదులాడుతూనే వుంటుంది. "ఇక నేనెక్కడ తీసిపోయాను" అని ఆగర్వపడి పొడుగాటి వాలు జడ ఆమె నడుస్తుంటే పిచ్చదలమీద నాట్యం చేస్తుంది. తనిన ఒప్పుపొవువున్న విగ్రహం ఆమెది. సుందరావు శరీరం నల్లని నడుపు, మనిషి ముక్కు. మోహం సామాన్యంగా వుంటాయి. కాని నన్నూ మోహం పీనాన్నను అతను మామకిమంచు విశ్వాసానికేగా తగుమ అనిపిస్తుంది చూసేవారికి.

సుందరావు ఆగర్వక్రీయంతులైన తల్లి తండ్రులకు ఒక్కడే సంతానం. ఎం.ఎస్.సి. మొదటి తరగతిలో ప్యాసై రిసెర్చి కూడా పూర్తిచేసుకొని ఓ పెద్దకాలేజీలో లెక్చరర్గా చేస్తున్నాడు. దుర్వ్యసనాలేమీ లేవని, వదువు అన్ని వుంటాయని, మామకిరిల్లిదండ్రులు మాదురినిచ్చి పెండ్లి చేశారనుకి. మామకి సుందరావుకే అయినదాన కనుకనాకు మామకి ఇష్టపడిపోయాడు చేసుకొంది వారిలు. అతను. అయినా నాకన్నా నాలుగేళ్ళు చిన్నవాడుకదా! అతని ఎదా మీతమనాను. ఎంతో సరదాగానుంటే మీకు ఇలా మాట్లాడ నా మనస్తత్వం" అని కళ్ళని పైటచెంగుతో మార్చాడేసి, మామకి ఒప్పుకొంది, "మాట్లాడితే కళ్ళనీళ్ళ వస్తాయి నీకు, అలా ఇరవై దగ్గర పలుకకి రోజు మీద వచ్చేపోయే జారన్ని చూడవద్దని నీ తెల్సిస్తాను చెప్పాను. ఎంమొరుకి గడేమూడ లెక్కేమిటి నీకు బాగా ఆయిన, అయినా రోడ్డుమీద పోయే సగవాళ్ళు అందరూ నీ అందాన్ని చూసి మెచ్చుకోవట్లేదుటిలే! సంతాలక్షణాలు వుంటేనా నీ కసలు. నీకు లేకపోతే సరి. ఛీ! ఛీ! నా ఎదురుగుండా" అని ఛీత్కారం చేశాడు సుందరావు.

భావమైనదనుకుంటూ కిందకు వెళ్ళిపోయింది మామకి. మామకి వెళ్ళిపోవులో ఏకోర్చు చేసుకొన్నాడు సుందరావు. గులాబిరంగు కర్టెన్లు వ్యాయామమామకి. కోలగాన్నుముఖానికి మిలమిల మెరిసే వెల్వెట్టి సోగకళ్ళు మరింత అందాన్నిచ్చాయి, సంపంగి పూవులాంటి నాసిక ఆమెది, ఆమె జుట్టుజుట్టి లేత గులాబి పెదవులు ఎప్పు చిరునవ్వులు నవ్వుతుంటే ముత్యాల్లాంటి ఆ పలువరుసన తళుక్కున మెరిసి మాయమవుతుంది క్షణాలాంగ. ఎంత దుష్టన ఆమె నొక్కుల జుట్టు అంగి వుంటుక చిరిగా ఉయ్యాలగా నుదుటుమీద బాదులాడుతూనే వుంటుంది. "ఇక నేనెక్కడ తీసిపోయాను" అని ఆగర్వపడి పొడుగాటి వాలు జడ ఆమె నడుస్తుంటే పిచ్చదలమీద నాట్యం చేస్తుంది. తనిన ఒప్పుపొవువున్న విగ్రహం ఆమెది. సుందరావు శరీరం నల్లని నడుపు, మనిషి ముక్కు. మోహం సామాన్యంగా వుంటాయి. కాని నన్నూ మోహం పీనాన్నను అతను మామకిర